

KLAKKELOOS VOORSCHRIJVEN VAN HAVERKUREN BIJ DIABETES.

Sedert VON NOORDEN in 1902 de haverkuur als geneeskrachtig hulpmiddel bij diabetes heeft ingevoerd, heeft het niet ontbroken aan een aantal mededeelingen, die de voortreffelijkheid van die geneeswijze in het licht stelden. Ofschoon de juiste theoretische verklaring van den goeden uitslag der haver- en andere koolhydraatdagen nog gegeven moet worden, staat het practisch wel vast, dat de beste uitkomst wordt verkregen, als de haverdagen worden ingeschakeld tusschen groente- (honger-) dagen, het dierlijk eiwit op de haverdagen tot een zeer kleine hoeveelheid wordt teruggebracht, en andere koolhydraten geheel worden weggelaten. Wanneer bij onderzoek der urine dan blijkt, dat slechts weinig der ingevoerde haverkoolhydraten in de urine verschijnt, en de acetonwaarden zijn gedaald, is het doel om door assimilatie van koolhydraten verbeterde vetzuursplitsing en verminderde acidosis te verkrijgen, bereikt.

VON NOORDEN heeft herhaaldelijk er op aangedrongen, dat men zijn voorschriften en aanwijzingen nauwkeurig moet opvolgen, wil men de lijders aan suikerziekte voor nadeelen behoeden, doch het doelloos toedienen van havervlokken scheen in Duitschland zóódanig te zijn doorgedrongen, dat hij in de bijeenkomst van artsen voor stofwisselingsziekten te Homburg in 1914 opnieuw ernstig ertegen heeft gewaarschuwd. Hij stelde daar o. a. voor, om den naam haverkuur te vervangen door haverdagen, om vooral duidelijk te doen uitkomen, dat zijn haverkuur niet beoogt, om diabeteslijders geregeld en gedurende maanden lang maar haverpraeparaten te doen gebruiken.

Ook in ons land schijnt VON NOORDEN verkeerd begrepen te worden. Ik kreeg tenminste de laatste maanden een viertal lijders aan lichten diabetes onder contrôle, uit geheel verschillende plaatsen van het land, waarvan drie op raad van hun dokter elken dag een bord havermout of havervlokken moesten nuttigen, terwijl verder op hun dieet niet zoo erg werd gelet. De vierde gebruikte op eigen houtje geregeld havervlokken, in de meening, dat deze, als „diabetes-havervlokken” en als „havervlokken voor lijders aan suikerziekte” door den fabrikant aangeprezen, haverpraeparaten wel een uitstekend voedsel voor hem moesten zijn. Hij was dan ook zeer verbaasd van mij te hooren, dat de naar zijn meening „suikervrije” havervlokken ongeveer 50 pCt. koolhydraten bevatten. Gelukkig heeft de oorlog aan deze haverkuur een einde gemaakt. Waar ik in korten tijd zoo vaak de haverkuur verkeerd zag toegepast, komt het mij gewenscht voor, hierop de aandacht te vestigen, en te eindigen met de waarschuwing, door den uitvinder der haverdagen uitgesproken op de oorlogsbijeenkomst in 1916 te Keulen:

„De koolhydraatkuur is een tweesnijdend wapen, waarmee zeer veel goeds, doch ook zeer veel kwaads kan worden gesticht. Elk geval van diabetes heeft noodig nauwkeurige waarneming; elk geval kan een andere keuze van koolhydraten, een andere hoeveelheid, een andere groepeerings verlangen. Meestal bemerkt men, dat het resultaat nihil is, tenzij een bijzondere dieetische voorbereiding is voorafgegaan. Niettegenstaande een buitengewoon groote ervaring zou ik het niet durven wagen, koolhydraatkuren bij loopende behandeling te probeeren. Niet genoeg kan ik er op wijzen, dat een koolhydraatkuur een gevaarlijk, en moeilijk te hanteeren wapen in de diabetesbehandeling is”.

's-Gravenhage, 11 September 1917.

Dr. W. HOOGSLAG.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

MÜNCHEN. — Het vraagstuk van mannentekort. Een leerares, dr. M. VAERTING, heeft in een boek de gevaren van het dreigend gebrek aan mannen in het licht gesteld, en middelen tot herstel voorgesteld. In Duitschland zullen na den oorlog nog ten minste 33 vrouwen per 1000 mannen meer overschieten, dan reeds in vrede tijd